65. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT

Maandag 31 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteurs in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 25. Mei. Gisteren heeft de heer *Green* zijn 162e luchtreis alhier gedaan. Een der medereizigers schrijft ons: « Om 5 minuten vóór 4 ure stegen wij op, en wel met N. W. wind, tot 3000 voeten hoogte, waar wij in eenen anderen dampkring kwamen. De ballon nam hier eene tegenovergestelde rigting, voerde ons over den zilver blinkenden Rijn bij Altenburg, naar Deutz en Mülheim. Om 20 minuten voor 5 ure hadden wij onze hoogte — 5600 voeten — bereikt, en zweefden toen over Kaiserhof. Nu werd onze horizont verduisterd, zoodat wij slechts 5 mijlen ver konden zien. 15 minuten voor 5 ure zweefden wij over Wermelskirchen, en om 10 minuten over 5 ure over Lennep. De ballon, die gedaald was, begon weder te stijgen, ofschoon wij geen ballast hadden uitgeworpen. Om half 6 ure konden wij nog duidelijk de stroming van den Rijn bij Keulen onderscheiden; doch de stad was niet meer kenbaar. 5 minuten later begonnen wij te dalen, zetten te Dörnen, bij Breckerfeld, weder voet op den vasten grond, en reden met extra post naar Keulen terug."

ENGELAND.

LONDEN, den 26. Mei. Er is weder een vreeselijk ongeluk op een' onzer spoorwegen, dien tusschen Shrewsbury en Chester, gebeurd. Laatstleden Maandag-avond, terwijl de trein bezig was de rivier Dee over te rijden, stortte een groot gedeelte der ijzeren, uit drie bogen bestaande brug ... in. Alleen de locomotief en haar tender geraakten er behouden over, al de overige rijtuigen vielen, met de stukken der brug, in het water. Vier menschen zijn dood, dertien zwaar of minder beschadigd, uit hetzelve opgehaald.

— Men leest in de *Hampshire Guardian:*

Een klein gedeelte schietkatoen is naar Indië gezonden geworden en kwam in een goeden toestand te Bangalore, tegen het einde van Januarij aan. Daar werd het ter gelegenheid van een feestmaal bij den gezagvoerenden generaal aan de ter tafel aanzittenden vertoond, en ieder was verlangend om er eene proeve van te zien. De generaal, die de zaak echter van te veel belang beschouwde om bij eenen maaltijd besproken te worden, lag het schietkatoen onder zijn bord; doch geene twee minuten waren er verloopen, of er werd een luiden knal gehoord, en het bord met al de spijzen werd over de gasten heen geworpen.

— Te Ledbury heeft men door eenen droom eene misdaad ontdekt. Eene vrouw had namelijk gedroomd dat zij een geacht meisje, in haren tuin, een jong geboren kind had zien begraven; zij verhaalde dit aan onderscheidene buren, zoodat het ter oore van het geregt kwam, en daar de vrouw bij hare verklaring bleef en er geruchten liepen dat eenigen tijd geleden het beschuldigde meisje in zwangerschap had schijnen te verkeeren, begaf zich de regterlijke magt naar hare woning en na een bewerkstelligd onderzoek vond men in den tuin, ter aangewezen plaatse, het lijk van een jong geboren kind. Daar het niet bewezen kon worden of het kind had geleefd, is de beschuldigde in hechtenis genomen, wegens het geheim houden der geboorte van het kind.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 27. Mei. De arrondissements-regtbank alhier heeft heden uitspraak gedaan in de beide zaken die tegen den marquis *de Thouars* bij de regtbank aanhangig waren gemaakt, als schrijver van eenige artikelen in het weekblad *de Burger.*

De regtbank heeft den schrijver in de eerste zaak schuldig verklaard aan laster en hem bij verstek veroordeeld tot ... maanden gevangenisstraf, *f* 100 boete en in de kosten, ... ontzegging der regten bij art. 42 *C. P.* omschreven, gedurende den tijd van 5 jaren.

In de tweede zaak schuldig verklaard aan hoon of beleediging door woorden, en veroordeeld tot eene boete van ...

Men leest in het *Weekblad van het Regt:*

Men verhaalt hier sedert eenigen tijd een hoogst karakteristiek staaltje van het geliefdkoosde intimidatie-stelsel onzer regering. Een ondergeschikt ambtenaar met een klein en sober traktement, waarvan hij een talrijk gezin moet onderhouden, zou bij den burgerlijken stand zijner woonplaats hebben gevraagd afgifte van de geboorte-akten zijner zeven kinderen, vermoedelijk om daarvan gebruik te maken bij het instellen der actie uit de Nivôse-wet tegen den staat. De ambtenaar zou, in spijt van art. 24 B. W., op hooger last, de afgifte hebben GEWEIGERD; en aan den vader zou zijn te kennen gegeven, dat men hem onmiddelijk uit zijne betrekking zou doen uitzetten, indien hij aan deze zonderlinge zaak eenig gevolg durfde geven. Ofschoon wij dit berigt hebben uit eene zeer goede bron, willen wij er liever de waarheid nog van betwijfelen, en wenschen wij, dat deze openbare vermelding, ook een openbaar *démenti* moge uitlokken. Indien het toch waar mogt zijn, dat men aan de ééne zijde weigert, den ingezetenen hun goed regt te laten wedervaren, zonder daartoe door regterlijk vonnis genoodzaak te zijn; en dat men aan de andere zijde door geweld, onwettige en willekeurige handelingen, en misbruiken van magt, hen tracht te berooven van de middelen, die noodig zijn, om den kwaden betaler tot betaling te noodzaken; dan waarlijk wordt de rol, die men speelt, onverantwoordelijk, ergerlijk, walgelijk; en dan krijgt het al den schijn, als trachtte men door willekeurige en eigendunkelijke handelwijzen, en door slinksche streken de wet te ontduiken of zich boven de wet te verheffen. Wij herhalen, wij hopen en wij wenschen, dat men ons zal kunnen overtuigen, dat het gerucht, dat wij gemeend hebben te moeten mededeelen, niet is overeenkomstig de waarheid, ofschoon wij het tegendeel zeer vreezen.

— Even als de legitimistische bladen in Frankrijk, zijn ook hier te lande twee dagbladen, *de Noord-Brabander* en *de Tyd, Noord-Holl. Courant*, ter oorzake van den dood van den grooten Ierschen volksleider *Daniel O'Connell*, met rouwranden verschenen.

TIEL, den 26. Mei. Wij vernemen van goederhand, dat de burgemeesters, leden van den gemeenteraad, predikanten, R. C. pastoors, en kerkmeesters van onderscheidene gemeenten in den Tielerwaard en het land tusschen Maas en Waal, door den waarn. gouverneur van Gelderland zijn uitgenoodigd, ter bijwoning van eene algemeene vergadering, die op den morgen den 27., onder voorzitterschap van Z. Exc. te Dodewaard zal gehouden worden. Deze vergadering zoude zijn belegd geworden, om te beraadslagen over de doelzaamheid der middelen, die reeds zijn aangewend of nog aangewend zullen worden tot leniging der armoede in onderscheidene gemeenten. De reeds zoo lang gevolgde gewoonte onzes bestuurs om in alles den slakkengang te gaan, en den put te dempen, wanneer het kalf verdronken is, schijnt ook thans te zullen worden toegepast. Nu, nu de zwaarste nood geweken is, nu het ergste is doorgestaan, nu gemeentebesturen en ingezetenen op allerlei wijzen en met uitputting van eigen fondsen in het nijpendst gebrek hebben trachten te voorzien, nu schijnt men van hoogerhand te beginnen in te zien, dat het tijd wordt zich met de kwaal een weinig meer van naderbij in te laten en over hare bestrijding te spreken. 't Is of men den spot drijft met eene ramp, wier grootte en omvang helaas! niet te peilen zijn!

— Een landman te Kwadijk had van een' zijner kennissen rattenkruid ontvangen, hetwelk hij onvoorzigtig genoeg, twee of drie dagen in den zak hield. Laatstleden dingsdag naar P. ter markt zullende gaan, en aan het vergif niet denkende, bleef het noodlottig poeder in het dagelijksch gewaad te huis achter. De vrouw des huizes, die, naar men zegt, niet regt wel in het hoofd was, nam er een paar eijerlepels van in, en is nu een lijk. Een nieuw bewijs voor de noodzakelijkheid, om toch met zulke gevaarlijke dingen nimmer roekeloos om te gaan!

VLISSINGEN, den 29. Mei. Den 8. Junij aanstaande zal voor den Hoogen Raad behandeld worden de zaak onzer uitgeefster, als requirente van cassatie, van een arrest, op den 14. April 1847 gewezen door het Provinciaal Geregtshof in Noord-Braband.

— Men schrijft uit Aardenburg, dat ook daar, door den medicinæ-doctor *P. J. Carpentier* en den stads-heelmeester *W. C. Callenfels*, op de persoon van *Josina Nieskens*, bij het ondergaan eener pijnlijke operatie aan den hals, de inademing van zwavel-æther is toegepast geworden. De geopereerde verzekerde dat de bewerking haar geene de minste pijn had veroorzaakt.

— Heeft de Sterrekunde reeds vroeger onze aardsche voorstellingen van grootte en afstand binnen zeer enge grenzen teruggedrongen, zij doet door hare latere ontdekkingen onze begrippen van tijdruimte en duur niet minder in het niet verzinken.

Professor *Mädler* te Dorpat houdt de ster Alcijone in de Pleiaden (zevengesternte) voor de centraal zon, of de zon, om welke de gansche sterrenhemel draait. Onze zon staat van die Alcijone 34 millioenen malen verder verwijderd dan onze aarde van de zon, op een afstand welke eene lichtstraal van 537 jaren aflegt. Zij draait om die centraal zon in 18.200.000 van onze jaren, zoo dat een enkel jaar der zon dertig duizend malen de tijdruimte van onze gansche wereldgeschiedenis van 6000 jaren bevat.

Als er dus wezens op de zon leven, die betrekkelijk denzelfden ouderdom kunnen bereiken als wij aardbewoners, dat is die zeventig omloopen van de zon om Alcijone beleven, dan is voor hen alles wat er sedert 6000 jaren op aarde is voorgevallen, ons onmetelijk veld der algemeene geschiedenis, niets meer dan een geschiedenis, of vertooning van een kwartiersuur. Voor hen wordt het leven van het geheele menschelijke geslacht te zamen nog minder als dat van een dagdiertje, en het leven van een enkelen mensch zoo onberekenbaar kort, dat deszelfs duur nog minder waarneembaar is dan die van een oogwenk.

Zulke berekeningen zijn zeer dienstig, om de ijdelheid, die er op onze kleine aarde heerscht, wat ter neer te zetten.

Ontleend uit het *Literatur-Blatt* van *Dr. Wolfgang Menzel.* 1847. No. 1.

INGEZONDEN STUKKEN.

Fragment uit Raynal's wijsgeerige geschiedenis der beide Indiën.

Nederlands staatsstelsel hield altijd verreweg de grootste menigte der burgeren *binnen* het land en bezigde slechts een gering getal derzelven voor de verafgelegene bezittingen. Nederland vertalrijkte gedurig, ten koste van geheel Europa, zijne onderdanen. Gewetensvrijheid en de zachtheid der wetten lokten er allen henen die, in honderd andere oorden der wereld, door de onverdraagzaamheid en de strenge bejegening der overheden, aan onderdrukking waren blootgesteld. — Het gemeenebest verschafte allen middelen van bestaan, die binnen hetzelve wonen en werken wilden; men zag er de bewoners van door den oorlog verwoeste landen, schuilplaats en arbeid zoeken — De landbouw maakte in Nederland geen voornamen tak van bedrijvigheid uit, maar de haringvangst was toereikend den landbouw te vervangen. Zij werd een nieuw middel van bestaan voor deze gewesten en tevens eene oefenschool voor hunne zeevaart. De Nederlanders, op het water geboren, herschiepen de zee in een vruchtbaren akker waarvan zij hun voedsel trokken; zij beoorloogden de stormen en leerden, door het persen der gevaren, de gevaren overwinnen. — De vervoerhandel, door dezelven onafgebroken, van het eene Europesche volk met het andere, onderhouden was almede een soort van scheepvaart die geene menschen versloud maar aan velen brood en leven verschafte — De scheepvaart, die gewoonlijk een deel der Europesche bevolking vermindert, vermeerderde die van Nederland. Zij scheen een zijner voortbrengselen te zijn. Hollands schepen waren vlottende grondeigendommen die het ten koste des vreemdelings gelden liet. — Weinige Nederlanders waren met de gemakkelijkheden des levens bekend, welke men zich overigens, niet dan tegen hooge kosten, kon verschaffen, terwijl alle, of verre weg de meesten, niet wisten wat pracht of weelde was. Een geest van orde, matigheid, die zelfs tot gierigheid overhelde, beheerschte het geheele volk, en de regering was gewoon denzelven met zorg te onderhouden. — In de volkplantingen was het eveneens gesteld. — Het plan om de bevolking te sparen, bestuurde de krijgs-

ZONDER VUUR OF HAARD.

—

(INGEZONDEN.)

... een te Parijs herinnert zich nog het schitterend huwelijk van den heer Andries J..., een' der rijkste bankiers van de Chaussée d'Antin, met mejufvrouw de V..., eenige dochter van den markies de V..., gewezen gezant en pair van Frankrijk; dit huwelijk, in den winter des vorigen jaars, met eene zoo groote praal in de kapel van het paleis *du Luxembourg* en in het prachtig hotel van den heer J.. gevierd. Maar niet ieder weet het vreemde en belangrijke voorval, dat de feesten van dit aristocratisch huwelijk gekenmerkt en den echtgenoot in de zalen ... den roem eener onvergelijkelijke oorspronkelijk verworven heeft.

Den morgens vóór de huwelijks-voltrekking verbeidden de equipages van den heer Andries J.. hem op het voorplein en hij wachtte zijne getuigen, in eene van boven tot beneden vergulde zaal, toen een kamerdienaar aandiende: « de kleermakers mijnheer!»

De kleermakers traden binnen, ieder een groot pak onder den arm, ... en zij konden, even als de romeinsche wigchelaars, elkander niet aanzien zonder lagchen.

De kleermakers bragten vijftig pakjes van Savoyaardsche schoorsteenvegers, gemaakt voor jongens van acht tot tien jaren, welke zij nederlegden op de prachtige armstoelen der zaal. De heer J.. bezag als kenner deze verzameling van buisjes, vesten en broeken van pij, gaf zijne tevredenheid te kennen en verdeelde tweeduizend franken onder de kleermakers, die met de verwondering op het gelaat vertrokken.

Na de kleermakers kwamen de hoedenmakers, met vijftig mutsen, vervolgens de hemdenmakers, met vijftig hemden, daarna de klompenmakers, met vijftig paren klompen en eindelijk de vedelmakers, met vijftig lieren. Allen vertrokken rijkelijk beloond, maar de een nog meer verwonderd dan de ander, en vraagden elkander af of het eene weddingschap of eene misleiding ware.

De heer J.. liet toen alle zijne kantoorjongens komen en sprak hen aldus aan: « Verspreidt u in al de wijken van Parijs. Verzoekt bij mij op het middagmaal al de schoorsteenvegers die gij ontmoet. Belooft een louis aan hen die het aannemen zullen en als gij er vijftig bij malkander hebt, geleidt hen dan hier. Gij zult in mijne badzaal alles vinden wat noodig is, om hen van top tot teen te reinigen... Dit werk verrigt zijnde, zult gij hen deze pakjes doen aantrekken, ieder naar zijne grootte; daarna moeten zij plaats nemen aan de tafel in deze zaal, terwijl onze andere gasten in de belendende zaal eten."

De kantoorjongens stonden verbaasd, lieten zich het bevel herhalen om zich te overtuigen dat het geen droom was en vertrokken om het te volvoeren, zonder er iets van te begrijpen.

Het was een der guurste morgens van den winter. De vorst was op sneeuw gevolgd. Een flaauwe zonneschijn deed den rijm glinsteren zonder dien te versmelten... Het was een weder om in alle haardsteden vuur aan te leggen: in een woord een geschikte tijd voor schoorsteenvegers. De boden van den heer J... hadden dus geen moeite onze Savoyaarden te vinden, schreeuwende uit alle magt:

Op en neer! Op en neer!
Keer op keer! Keer op keer!
Veegt den schoorsteen op en neer!

Anderen zongen op de daken de liedjens van de keukenmeid of van de *chin chous.* Anderen veegden de sneeuw weg, den geringsten voorbijganger toeroepende: een stuivertje kolonel! generaal! prins! keizer! enz., tot dat het stuivertje hen deed zwijgen; want niemand kent en beoefent beter dan de Savoyaard het vermogen van den overlast.

Verbeeldt u dus de verwondering van onze straatjongens, toen men hun, in plaats van hun een stuivertje te geven een louis beloofde, op de eenige voorwaarde om op een bruiloftsmaal te komen. Het goede nieuws verspreidde zich van schoorsteen tot schoorsteen, gelijk eene telegrafische depêche; in minder dan twee uren zou men ter nauwernood éénen Savoyaard ontmoet hebben op het plein *Maubert* of in de straat *Guérin Boiseau*; al de schoorsteenen die dien dag op hen rekenden, werden met brand bedreigd.

huishoudkunde van den staat, die in Europa vele vreemde troepen onderhield, en dezelve ook in zijne kolonien in soldij had.

De matrozen werden in Holland wél betaald en op de koopvaarders, zoo wel als op de oorlogschepen, was altijd vreemd zeevolk in dienst. — De handel eischt rust van binnen en vrede van buiten. Behalve de Zwitsers heeft geene natie, meer en beter dan de Hollanders, naar goede verstandhouding met den nabuur gestreefd, en veel meer dan de Zwitsers hebben zij getracht hunne naburen in onderlingen vrede te houden. — Het gemeenebest had zich beijverd, door doelmatige wetten, die ieder zijn pligt voorschreven, door een snelwerkend en belangloos regtsbeheer, en door bewonderenswaardige handelsverordeningen, de eendragt der burgeren te onderhouden. Het gemeenebest gevoelde behoefte aan goede trouw; de regering spreidde dezelve in de verdragen ten toon en deed haar ook in het bijzondere leven heerschen. — Wij ontmoeten eindelijk, in geheel Europa, geen volk dat beter iedere onderneming wist te berekenen die met deszelfs geschapenheid, krachten en bevolking in verband stond, en dat betere middelen koos en kende, om zijne krachten en bevolking te ontwikkelen. Ons is geen volk van handel en vrijheid, die steeds elkanders namen noemen, bekend, dat eene betere gedragslijn volgde om handel en vrijheid voor te staan. — Op welke verregaande wijze zijn deze zeden nu reeds van de eenvoudigheid der republikeinsche regering verbasterd en ontaard! De persoonlijke belangen, weleer door de gemeene zaak veredeld, geheel van dezelve afgezonderd zijnde, is het zedebederf algemeen geworden. Er bestaat evenwel in de geheele wereld geen land dat meer verknochtheid aan zijne bewoners inboezemt. — Welk patriotiek gevoel zou men niet bij een volk moeten veronderstellen, dat zich zelven toeroepen kan: Ik heb den grond dien ik bewoon vruchtbaar gemaakt! Ik heb hem verfraaid en aangelegd! Gindsche dreigende zee verspilt hare krachten tegen de onbezwijkbare dijken die ik tegen hare woede stelde! Ik heb de lucht gezuiverd die vroeger, door de doodelijke dampen van onreine wateren, werd bezwalkt! Mij komt de eer toe dat thans trotsche steden, uit slijk en modder, zijn verrezen, over welken eertijds de oceaan spoelde! De havens door mij aangelegd, de kanalen die ik gegraven heb, dragen alle de voortbrengselen des heelals, over welke ik, naar welgevallen, kan beschikken. De erfdeelen der andere volken zijn slechts bezittingen die de eene mensch den anderen betwist; de erfdeelen die ik aan mijne kinderen nalaat, heb ik aan de tegen mijne woning verbolgene elementen ontrukt, en ik ben er meester van gebleven! Ik heb hier eene geheel nieuwe physieke en morele orde daargesteld! Lucht, aarde, regeringsvorm, vrijheid, alles is mijn werk. Ik smaak het genot van het voorledene, en wanneer ik mijne blikken in de toekomst sla, met hoe vele zelfvoldoening verbeeld ik mij dan, reeds bij voorraad, mijne eigene assche te zien rusten in de oorden waar mijne voorvaderen geen voetspoor mogten drukken!

Hoe vele redenen voorwaar om zijn vaderland te vergoden! In Holland bestaat nogthans geene vaderlandsliefde, geen volksgeest meer. Holland maakt wel is waar een geheel uit, waarvan de deelen, echter slechts met betrekking tot de plaats die zij bestrijken, met elkander verbonden zijn. Laagheid, zedeverval en kwade trouw zijn, heden ten dage, het erfdeel der verwinnaren van den trotschen Philippus geworden! Zij drijven met hunne eeden handel, even als zij het met hunne koopwaren doen (?) en weldra staan zij op het punt de verworpelingen der wereld te worden, die zij eenmaal, door hunne heldendaden en verhevene deugden, verwonderd en opgetogen hielden! — O, mannen, die het land onwaardig zijt waarin gij leeft, siddert dan toch voor de gevaren die u omgeven! Wanneer men eene slavenziel bezit dan is men der slavernij nabij! Het heilige vrijheids-vuur kan slechts, door reine en onbevlekte handen, onderhouden worden! Gij leeft nu niet meer in de oude tijden van regeringloosheid, in welke alle Europesche vorsten, door de adelstanden gedwarsboomd, bij hunne handelingen, geheimhouding, eenheid en werkdadigheid derfden; gij leeft niet meer in tijden in welken het evenwigt der krachten in niets dan in onderlinge zwakheid bestond; heden ten dage waarborgt eene meer onafhankelijk gewordene magt der *monarchen* voordeelen, die een vrije staat nimmer genieten zal. — Wat kunnen republikeinen tegen deze ontzagwekkende meerderheid stellen? deugden, en gij bezit ze niet; het zedeverval van volk en overheid steekt overal de belagers der vrijheid riemen onder het hart, en *uw* rampzalig voorbeeld verzwaard welligt den ketenlast van andere volken! Wat zult gij zulke mannen antwoorden, die door de vooroordeelen hunner opvoeding, of door kwade trouw geleid, ons dagelijks verwijten: ziedaar dan den regeringsvorm die gij zoo uitstekend in alle uwe schriften ophemelt! Ziedaar de gelukkige uitkomsten van een staatkundig stelsel dat u zoo dierbaar is! Zij voegden immers bij de ondeugden, die gij het despotismus ten laste legt, éene ondeugd die alle anderen overtreft, het onvermogen namelijk om het kwaad te weren! Welk antwoordt hebt gij toch voor dat wrange schimpschot der democratie bereid?

De nijvere Batavier, eertijds arm, maar dapper en geducht, heden rijk en zwak, vreest onder het juk eener willekeurige magt te vervallen, die gij eenmaal verbroken hebt, maar die u nog bedreigt. Neen, ik zeg het u niet, maar uwe wakkere voorvaderen roepen u uit hunne graven: « Is het dan voor zulk een loon dat wij eenmaal aarde en water verfden en drenkten met ons bloed! Gij bereidt u alle de ellende die wij hebben afgeschud! Het goud dat gij ophoopt, dat goud, dat u zoo dierbaar is, heeft u afhankelijk van uwe vijanden gemaakt! Gij siddert voor hen, omdat gij vreest de rijkdommen te verliezen die gij in hunne handen steldet! Zij gebieden u en gij betoont hun gehoorzaamheid! Wanneer het niet anders kan zijn, vernietig deze rijkdommen en tracht uwe waardigheid te hernemen! Dan zult ge liever besluiten, met eigene handen, de slagboomen omverre te rukken, die gij tegen de woedende golven steldet, dan uwen nek onder eenig juk te krommen!

« Als in uwen staat van vernedering en gedweeheid, als morgen de eerzucht een vijandelijk leger in het hart uwer gewesten drijft, of onder de muren uwer hoofdstad brengt, spreekt, wat zult gij dan kunnen uitrigten? Men kondigt u aan, dat gij onmiddelijk hebt te kiezen tusschen het openen uwer poorten of het laten breken uwer dijken en dammen! Zult gij in geestdrift de laatste keuze doen? Wij ontwaren maar al te wel: niet een enkelen deugdvonk van het voorgeslacht is u bijgebleven. — Welke zeldzame verblindheid draagt de schuld dat gij u eenen meester hebt gekozen? Aan welke onbegrijpelijke verblindheid is het te wijten dat gij zijne magt eeuwig en erfelijk maaktet? Wij zouden ongeluk uitroepen, over hen welke den vorst door erkentelijkheid — en het gemeenebest door de ondersteuning des vorsten wilden overheerschen, wanneer zij zelven niet de eerste slagtoffers hunner eigene, laaghartige staatkunde en in vergetelheid en nietsluiting gedompeld waren, de wreedste straffen voor eerzuchtigen en intriganten. Hoe is het mogelijk dat een vrij volk, dat een handeldrijvend volk zich een meester kiest! Een volk dat aan de vrijheid te meer hoogschatting schuldig is, naarmate het de openbaarheid zijner ontwerpen, de stremming zijner speculatien, het dwarsboomen zijner ondernemingen en het bezetten der staatsbedieningen door lafhartigen te vreezen heeft, en die zijner volkplantingen door onwaardige vreemdelingen. Gij geeft u met lijf en ziel over aan de regtschapenheid van den regent, die heden over u heerscht, en gij doet er wel aan; maar wie waarborgt u, dat deszelfs opvolger zijne deugden erft, en wie verzekert u dat deze deugden, door alle tijden henen, op zijn nageslacht zullen overgaan? — O, medeburgers, o, geliefde kinderen, mogt de toekomst ons droevig voorgevoel logenstraffen! Voorwaar, als gij er slechts een oogenblik over nadenkt, en als gij slechts het minste belang in het lot uwer naneven stelt, dan zult gij nu reeds de banden zien smeden die voor hen bestemd zijn! Vreemdelingen zijn het die het dek uwer schepen bezetten! Vreemdelingen zijn het die uwe legers zamenstellen en er het bevel over voeren! Leest en siddert voor de onvermijdelijke gevolgen dezer onvoorzigtigheid! De weelde die u ten onder en onder de voeten eener mededingende mogendheid houdt, diezelfde weelde ontbrandt gewis eenmaal de begeerlijkheid der magt die gij in uw midden riept; dan zult gij zelf van magt en ook van uwe vrijheid verstoken zijn! Gij zult ten laatste *niets* meer zijn, want gij zult moed in uw boezem zoeken en hem er niet in vinden! — Bedrieg u niet, uwe tegenwoordige toestand is veel hagchelijker dan de onze immer geweest is. Een volk dat arm is, bezit ten minste het voordeel niets anders dan een tot last geworden leven te kunnen verliezen; maar een door rijkdom ontzenuwd volk verliest *alles* en behoudt dat leven, dewijl het zich niet verweren kan. Ontwaakt dan! ontwaart de rassche voortgangen uwer vernedering! Beseft in hoe verre gij van den luister zijt geweken waartoe wij u hebben verheven, en tracht weder naar hem op te stijgen, wanneer het niet te laat zal zijn!"

Ziedaar hetgeen uwe dappere voorvaderen u door mijn mond verkondigen. Gij antwoordt, wat mij uw eer, tegenwoordigen teruggang en toekomstige onheilen aangaan? of *ik* uw medeburger ben? of *ik* eigendommen, vrouw en kinderen in uwe steden bezit. Maar welk belang boezemt u toch mijne geboorteplaats in, of wie ik ben en waar ik woon, als hetgeen ik u zeg de waarheid is? Waren de ouden immer gewoon den waarzegger af te vragen in welke streken hij het daglicht zag, of op welken eik de noodlot voorzeggende vogel stond, die overwinning of nederlaag voorspelde? Bataven, de bestemming van ieder handeldrijvend volk is rijk — lafhartig — verdorven te zijn en ten onder gebragt te worden. Vraagt u zelven af in welken stand ge u bevindt!

MENGELINGEN.

Een jong vrolijk man werd door een meisje zoodanig bekoord, dat hij haar niet langer missen kon. « Ik moet haar trouwen," zeide hij eindelijk, « opdat zij mij onverschillig worde, en ik weder rust hebbe."

—

In eene Chinesche aardrijksbeschrijving bevindt zich ook eene opheldering wegens Pruissen; daarin wordt namelijk gezegd: « Pruissen is een dorp in Rusland."

ADVERTENTIEN.

BEKENDMAKING.

BURGEMEESTER en ASSESSOREN der Gemeente BRESKENS, maken bij deze bekend, dat de Gemeenteraad, in aanmerking nemende de tegenwoordige drukkende tijds-omstandigheden, besloten heeft om in dit de gewone KERMIS in deze Gemeente *niet te doen pl grijpen*.

Breskens, den 27. Mei 1847.

Burgemeester en Assessoren voornoe
Abr. LUTEIJN.
Ter ordonnantie van dezelve,
M. M. MEIJER.

Maandag ten 6 Ure.

Ten Overstaan van den Griffier S. VAN LEEUWE
zal *J. B. KUYPERS* Publiek Verkoopen

BOEKEN, PLAATWERKEN, GRAVUREN Kantoorbehoeften, en Allerl

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE STAD VLISSINGEN,
VAN VLISSINGEN OP ANTWERPEN
EN TUSSCHEN LIGGENDE PLAATSEN, ALS:
NEUZEN, HOEDEKENSKERKE, WALSOO DE, BATH en LILLO.
Junij 1847.

Van VLISSINGEN:					*Van ANTWERPEN*			
Dingsdag	1,	's mr.	11	ure.	Woensdag	2,	's mr.	9
Zondag	6,	«	6	«	Maandag	7,	«	10
Dingsdag	8,	«	8	«	Woensdag	9,	«	11
Zondag	13,	«	10	«	Maandag	14,	«	8
Dingsdag	15,	«	11	«	Woensdag	16,	«	9
Zondag	20,	«	6	«	Maandag	21,	«	10

STOOMJAGTEN,
varende in het Beurtveer tusschen de Steden
Middelburg, Dordrecht, Rotterdam
en op alle daar tusschen gelegen Plaats
Junij 1847.

Van Middelburg.					Van Rotterdam.			
Dingsdag	1,	's mr.	5	ure.	Dingsdag	1,	's mr.	7½
Woensdag	2,	«	5½	«	Woensdag	2,	«	7½
Donderdag	3,	«	3	«	Donderdag	3,	«	7½
Vrijdag	4,	«	3½	«	Vrijdag	4,	«	8
Zaturdag	5,	«	4	«	Zaturdag	5,	«	8½
Zondag	6,	«	4	«	Zondag	6,	«	9
Dingsdag	8,	«	6½	«	Dingsdag	8,	«	11

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Mei. Sedert den 27. dezer zijn al ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Maria, J. Schihting, Tonningen, tarwe; Christian, J. Mollestrom, Gothenburg, hout; die Seeblume, P. T. Sass, Gr wald, tarwe; Bellona, J. Pennemann, Stege, garst; Gi Mina, L. Behrster, Oostzee, rogge; Jenny Carolina, J. Rosto Hamburg, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze n naar zee gezeild.

Therèse, C. Smit, ballast, Rotterdam; F. Toukbe, U. Lucht, Bremen, de vrouw Gezina, J. Lindeboom, Koppenhag beide stukgoed; W. Larrakk, J. W. Arey, ballast, Belfast.

Van Belfast *gezeild*:
Marie Pauline, J. Kroger, rogge, Rotterdam.
Van Brussel gezeild:
Endeavour, G. Wright, schors en glas, Hamburg.
Van Gend gezeild:
Jane of Hull, R. Moore, zink, Havre-de-Grace.
Van Vlissingen gezeild:
Dolphijn, W. van der Seijde, schapen, Londen.

- Op 52 gr. 47 m. N. B. en 3 gr. 10 m. O. L. van Gr wich, is in gorden staat zeilende gepraaid, de Noordsche Emanuel, kapitein Andersen, van Sandifort naar Havre Grace.

- Den 27 dezer is naar zee gezeild het schip Middelburg pitein M. Roderkerk, bestemd naar Java.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Ra kens- en Duinpoort ten 10 ure.

De zendelingen van den bankier, in hunne keus niet beperkt, namen de zwartsten, vuilsten en slechtst gekleeden en toen zij het hotel van den heer J... binnen traden, zoude men gezegd hebben, dat het paleis van Jupiter door Vulcanus stormenderhand veroverd werd. De tegenstelling was des te grooter, dewijl onze zwarte klantjes de reeks van equipages ontmoetteden, die den bruidstrein van het Luxemburg terugbragten. Aan den eenen kant de gouden en zilveren lieverijen, de zijden en fluweelen kleederen, de kanten en juweelen, de keurigste dandys en de schoonste vrouwen van Parijs; aan den anderen kant de met roet en rook bedekte gezigten, de borstelige haaren, de lompen op half naakte ligchamen.

Terwijl de schitterende gasten hunne oogen afwendden, zich afvragende wat dit beteekende, vestigde de heer J... op de Savoyaarden eenen langdurigen droefgeestigen blik, en scheen zich zelven af te vragen: Is het geluk hier of ginds? - het is hier! antwoordden zijne lippen, terwijl zij zich hechtten op de hand zijner bekoorlijke vrouw.

En hij geleidde haar als eene koningin in zijn paleis, niet zonder zijne bedienden door teekenen te kennen te geven, dat zij zorg zouden dragen voor de schoorsteenvegers.

Een uur later stroomde er eene beek, zwart als inkt, dwars over den voorhof om zich met het gootwater der straat te vermengen. Het was het zeepsop van de vijftig Savoyaarden, die terzelfder tijd uit het bad kwamen als uit de kuip van Eson, des te blanker en blonder, des te poezeliger en frisscher, alsof zij letterlijk eene nieuwe huid bekomen hadden en deze voor het eerst de lucht en de zon aanschouwde. Men zoude gezegd hebben: een troep afschuwelijke duivels herschapen in cherubynen of liefdegoden.

Intusschen was het feestuur daar. Duizend lichten, schitterend van goud en brons, verlichtten het hotel, nadat de gasten de vertrekken der echtgenooten, verrijkt met alles wat den smaak eens millionairs kan streelen, waren doorgegaan, plaatsten zij zich rondom eene wel voorziene tafel en hadden de verschijning der schoorsteenvegers geheel en al vergeten.

Eensklaps verwijderden zich de twee deelen eener groote deur. De zaal achter dezelve vertoonde zich, eveneens verlicht, eveneens voorzien van een' overvloedigen disch en eveneens vervuld van eene menigte vrolijke gasten... Men zoude het hebben kunnen noemen eene tooneel-decoratie of een slag met de roede eener toovergodin.

Op het gezigt dezer dubbele bruiloft, gaf ieder een kreet van verbazing, behalve de heer Andries J... en zijne echtgenoot, die malkander vertrouwelijk toelachten. Maar men moest weldra zijne oogen en ooren gelooven en de afschuwelijke kleine Savoyaarden van den morgen herkennen als veranderd in de fraaiste snaakjes der wereld, allen met nieuwe vesten, nieuwe klompen, nieuwe mutsen, allen dansende en zingende op den toon hunner nieuwe lieren, en zich aldus gereedmakende om te eten van zilver en te drinken uit kristal.

Het was even als eene verschijning van Savoye, zoodanig de dichters en schilders het voorstellen... slechts de ro hutten en de met sneeuw bekroonde bergen ontbraken er a Met de eene hand drukte de heer J... die zijner vrouw en andere bedekte hij zijne met tranen vervulde oogen.

Vrienden! zeide hij tot zijne rijke gasten vergeeft mij d gril. Daar ik mij heden den gelukkigste der menschen ge heb ik de ongelukkigsten daarin willen doen deelen.

Deze edele uitlegging werd door allen toegejuicht; maar vermoedde dat zij slechts eenen hoek des sluijers opligtte, e ontknooping van het tooneel te gemoet ziende, lieten de groot kleine gasten het zich wel smaken. De kleinen inzonderheid ste zich in één uur schadeloos voor al de vasten dagen, die reeds jeugdig leven gekenmerkt hadden.

De krachtige vleesch spijzen, het fijne wildbraad, de uitgeleze groenten, het keurige ooft en zelfs de wijnen van iedere st vonden hunne liefhebbers. Steeds door de bedienden bewaa misbruikte niemand den overvloed en allen waren genoegz hunne reden meester, toen de heer Andries J... te midden diepste stilte opstond. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEKEE.